

разфренъ срѣщу христієнитѣ отъ поведеніето на Византійцитѣ въ военитѣ работы, неможа да испълни намерѣніетоси — да принуди за робенитѣ Българи Христіяны да пріематъ пакъ идолопоклонството, и като го предвари неспасна смъртъ, той остави тѣзи грижѣ на Мортагона, който за неговата любовь къмъ изычеството и за талкуванъето на тайнитѣ му, нарече са отъ народа *Мудракъ*, име което са прилага на собственното му като прякоръ, за туй често са срѣща и съ двѣтъ имена.

Мъркитѣ които предприе Мортагонъ да възвърне Христіянитѣ къмъ идолопоклонството съ притѣснѣнія, съ жестокость и гоненія дѣйствувахъ срѣщу неговата цѣль; *защото мухы са не ловѣтъ съ оцетъ и — колкото повече сърдишъ нѣкого, толкозь повече опоритъ го правишъ*. Освѣнъ туй и страхътъ отъ пакъла былъ по силенъ, нежели плашанъето на негово Величество. Сичкото туй Тертедіанъ добръ чувствуваше въ своето изѣченіе: *Sanguis martyrum semen Christianorum est* — *крвтъта на мжченицитѣ ѣ семе на Христієнитѣ*.

И въ самыя Цариградъ пріемахъ живо участіе въ състояніето на Христієнитѣ по Българія; царьтъ не политикъ възбуди желаніето на много юнацы да бѣгнѣтъ назадъ въ предѣлытъ на Имперіята. Но духътъ на българското държавно правленіе скоро са промѣни съвсѣмъ, като възлѣзи на престола, добрыйтъ и благосклонный *Владимиръ*, внукъ Крумовъ (836—842).

Ето и за него що пише Венелинъ: ⁽³⁸⁾

« Сключеныйтъ отъ негова предшественникъ 30 годишенъ миръ, съ Византійцитѣ, Владимиръ го подвърди тържественно и склони на исканъето на импе-

⁽³⁸⁾ Гл. пакъ неговитѣ *Критическитѣ издирванія* прев. Ботя Петкова ч. I; стр. 33.